Mezimračí

Určitě se vám někdy stalo, že jste vystoupali na nějakou horu a dostali jste se tak nad mraky. A přitom nad vámi byla další vrstva mraků. Takovémuto místu říkám mezimračí.

A v mezimračí na jednom menším hřebeni hor stála chaloupka. Vedle ní na políčku rostla nejrůznější zelenina a velké kameny chránily křišťálově čistý pramínek, vyvěrající ze skály. Zbytek hřebene pokrývala louka, po které se plazila borovice kleč. Mezi jejími šlahouny vykukoval plot, za nímž si hráli dva psi s kozím stádem. Ale zdaleka nejhezčí místo bylo pod jediným vysokým stromem, který stál osamocen mezi fialovým kvítím. Záleželo jen na tom kam jste si pod něj sedli a mohli jste sledovat jak východ tak západ slunce.

Nejraději tu sedával teprv šestiletý chlapec, který dostal jméno Jiřík po jeho zesnulém otci. Žil tu jen se svou maminkou, která mu vyprávěla, že jejich chaloupka stojí na ostrově uprostřed mračného moře. Snad mu to říkala proto, že tomu sama věřila. Také svého syna varovala, aby se k mrakům nikdy nepřibližoval, jelikož podle jejích slov byla pod mračnou hladinou jen nicota.

A přesto byl Jiřík nejšťastnější dítě na světě. Celé dny jen běhal a hrál si se zvířaty, nebo pomáhal mamince obhospodařovat pole a chaloupku. Večer pak seděl pod stromem, sledoval západ slunce a přemítal, zdalipak na ostatních ostrovech plujících v mezimračí žijí lidé jako on.

Vždycky se ptával maminky, zda se nebojí, že jsou na světě sami dva. To ho pak maminka objala, dala mu pusu na tvář a řekla: „Nebojím, protože tam někde za obzorem jsou celá města lidí. A jednou, až budeš starší, sestrojíme si křídla jako mají ptáci a poletíme se tam podívat.“

Když pak zahnala Jiříka do postele, snil o tom jak se prohání na nebi s dalšími kluky. Jsou rychlejší než samotní ptáci a pod nimi stojí desítky, možná i stovky chaloupek.

Z krásného snu ho ale vytrhly sluneční paprsky, které mu bubnovaly na víčka. Rychle vstal, oblékl se a vyběhl z pokoje. Venku se usadil pod strom a sledoval jak vychází slunce. Nejprve osvětlovalo horní vrstvu mraků, a když se dostalo nad horizont, začalo rudě obarvovat i mraky pod ním. Spousta lidí má rádo západ slunce, ale to jen proto, že nikdy nezažili to nadšení z nového dne při úsvitu, které Jiříka hnalo vpřed.

Tak to šlo den za dnem. Z Jiříka rostl statný mládenec a jeho maminka slábla. Všechnu práci už zastával Jiřík sám a staral se o nemocnou maminku. Práce bylo tolik, že ani neměl čas přemítat o dalších lidech. Zapomněl na své dětské fantazie i na to že se chtěl prohánět s ptáky po obloze.

Ráno vstával brzo, jen aby stihl více udělat, a večer padal únavou. V létě pracoval na poli a v zimě spravoval chaloupku. Z malé dřevěné chajdy se stal krásný velký dům.

A tak pracoval a pracoval a neměl ponětí, že by existovalo něco jiného.

Ten den, který to všechno změnil, začal jako každý jiný. Jiřík vstal s úsvitem, rychle se nasnídal a chopil se nářadí. Došel k části pole, kde pěstoval brambory, a jal se je vyrývat ze země. Vytahoval je a házel do nůše. Skončil, když slunce značilo chvíli před polednem. Odnesl nůši domů, rozpálil kamna a začal připravovat oběd.

Za chvíli měl hotovo. Nabral na dva talíře a položil je na stůl. „Mami, oběd!“ zavolal následně.

Ani po chvíli nepřišla žádná odpověď. Vydal se tedy k jejímu pokoji. Zaklepal… opět bez odezvy. Opatrně otevřel a vstoupil. Všiml si, že maminka ještě leží v posteli. Pohladil ji po prošedivělých vlasech. „Mami, vstávej,“ pobídl ji jemným hlasem. Nic.

V hlavě se mu začaly rodit nejrůznější scénáře. Chytil ji za ruku, ale okamžitě ucukl. Byla ledová.

Srdce se mu vyděšeně rozbušilo. „Mami, no tak vstávej!“ vykřikl roztřeseně a zacloumal jejím bezvládným

tělem. Do očí se mu valily slzy. „Prosím ne! Prosím ne!“ opakoval si v hlavě, když se snažil nahmatat její pulz. Ale bylo už pozdě…

Byla mrtvá.

Opřel se hlavou o okraj postele. To místo bylo za chvíli celé promočené od jeho slz. Pevně držel její ruku a bezmocně si ji tiskl k tváři. Nemohl se pohnout. Až po chvíli zvedl oči k jejímu obličeji. Byl v něm takový klid. Neměla ani tušení, že se jejímu synovi právě zbortil celý svět.

Aspoň že netrpěla snažil se Jiřík sám sebe uklidnit. Smutek byl ale silnější a slzy mu opět zamlžily vidění. Zhroutil se na podlahu. Ani nevěděl jak dlouho už leží. Vstát ho donutilo až silné kručení v žaludku.

Dobelhal se do kuchyně a zasedl ke stolu. Snažil se upírat zrak do talíře, ale pořád ho zvedal k prázdné židli naproti. Snědl sotva pár sous a přešla ho chuť k jídlu. Došel k sobě do pokoje, svalil se na postel a po zbytek dne nedokázal vstát. Jen ležel a myslel na mámu. Po pár hodinách se mu konečně podařilo usnout.

Letěl v oblacích. Místo rukou měl křídla. Jeho ostrov se ztrácel za obzorem. Letěl dál a dál. Mezimračí nebylo nikdy krásnější. Pod ním se na ostrovech začaly objevovat domy. Věděl, že letí správně. V břichu se mu rozdováděli motýlci. Byl tak nadšený, že by nejraději hned přistál a promluvil si s dalšími lidmi. Síla větru ho ale hnala dál. Ostrovy byly čím dál větší a domů na nich bylo čím dál víc. Nakonec nebyla ani vidět zem, jen střechy domů. Jiřík přistál. Z křídel se opět staly ruce. Rozhlédl se po prázdné ulici. Nikde nikdo. Usadil se v něm zvláštní neklid. Rozběhl se k jedněm z mnoha dveří. Ani neklepal, jen vtrhl dovnitř. Prohledal každý kout domu, ale ani tady nikdo nebyl. Srdce se mu rozbušilo a před očima se zatmělo. Proslídil každý dům. Bohužel marně. Byl v celém mezimračí sám.

Vyděšeně otevřel oči. Srdce bušilo a nutilo ho rychle dýchat. Byl celý zpocený. Všiml si, že jeho polštář je promočený od celovečerního pláče.

Otočil se k oknu. Před chvílí muselo svítat. Rozběhl se do matčina pokoje. Doufal, že i to byla jen noční můra. Když ale vkročil za práh, uhodila ho tvrdá pravda.

Zlomený vyšel před dům. Popadl rýč a zamířil ke stromu. Zabořil ho do měkké hlíny. Neuvažoval, jen kopal. Přišlo mu to jako chvíle a nakonec před ním zela díra přesně ve velikosti člověka.

Vrátil se do domu a opatrně zvedl matčino bezvládné tělo. Nepospíchal a k nově vykopanému hrobu se blížil pomalým krokem. Celou cestu přitom upíral zrak na matčinu usměvavou tvář. Asi se jí před tím zdálo něco hezkého.

Pod nohy se mu připletli psi. Smutně kňučeli a zvedali očka k jejich milované paničce.

Opatrně ji položil. Naposledy ji pohladil po vlasech, které se na slunci tak nádherně třpytily. Poděkoval jí za celý život a se slzami se s ní rozloučil. S těžkým srdcem ji začal zakrývat hlínou.

Když bylo konečně hotovo, zabodl do hrobu provizorní kříž ze svázaných klacíků a před něj položil kytici fialek.

Poklekl a vyřkl poslední: „Sbohem.“ To slovo vyprovodili psi srdcervoucím vytím.

Poprvé za dlouhou dobu se Jiříkovi nechtělo nic dělat. Jen seděl vedle matčina hrobu a díval se do dálky. Bezmyšlenkovitě drbal psy, kteří vedle něj smutně leželi. Vzpomínal na všechny ty krásné chvíle, které s mamkou zažili. Vzpomínal, jak ho uklidňovala, že tu nejsou sami. Ale co když ano. Znovu se mu vybavil výjev z jeho snu.

Zahnal tu myšlenku. Určitě je tu ještě někdo.

V tom mu to došlo. Co by dělal sám na ostrově. Nakonec by přeci taky zemřel a nikdo by tu po něm nezbyl. Musí se dostat pryč. Musí najít další lidi. Tady totiž už déle nevydrží.

Rozběhl se do své dílny. Popadl kus papíru a tužku. Od malička pozoroval ptáky a tak s přesností načrtl jejich křídla a začal plánovat, jak je sestrojit. Musela být dostatečně velká a pevná, aby unesla lidskou váhu.

A tak Jiříkův život nabral zcela nový směr. Ráno pracoval na poli, aby měl co jíst, a krmil zvířata. Odpoledne trávil v dílně a sestrojoval plány na lidská křídla a snažil se u toho nemyslet na mámu. Večer pak jen doufal, že se vyhne nočním můrám, které ho teď začaly pronásledovat. Někdy byly o tom, že je v celém mezimračí sám. Jindy padal do nicoty pod mraky, ale nejčastěji se jeho matka probírala z mrtvých a proklínala ho, proč ji nezachránil.

Po několika týdnech pečlivých výpočtů se odhodlal postavit první model křídel. Ze dřeva všudypřítomné borovice si vytvořil konstrukci, kterou k sobě svazoval provazy, nebo upevňoval dřevěnými kolíky.

Zdaleka nejtěžší bylo ale zpracovat kůži na křídla. Nejprve musel stáhnout pár koz. Následně kůži vyčistil a opracoval. Vyřezal a sešil ji do potřebného tvaru a natáhl ji na dřevěnou kostru.

Po několika měsících usilovné práce a probrečených večerů, byl první model konečně hotov.

Jiřík se už od rána třásl nedočkavostí. Postavil si žebřík na střechu domu. Následně pomocí kladkového systému vytáhl nahoru i křídla. Uvědomil si, že si nedočkavostí kouše ret. Tohle byl výsledek jeho několikaměsíční práce a tak doufal, že to bude fungovat hned napoprvé.

Dnes foukal ideální vítr na vzlétnutí. Jeho křídla totiž nebyla na létání, nýbrž na plachtění. Což pochopitelně nejde dělat za jakéhokoli počasí.

Proto i když měl stroj hotový už pár dní, vybral si právě dnešek.

Zhluboka se nadechl, aby uklidnil splašené srdce. Nasunul se do křídel a připravil se na rozběh. „Snad to teď vidíš mami,“ zašeptal a otočil se k nebi.

Pak už se rozběhl. Dlouhými kroky přeskákal celou střechu, až mu zmizela pod nohama.

Letěl. Vážně letěl. Pocítil takové štěstí, že se to ani nedá slovy popsat. Zadíval se pod sebe, když vtom…

Cítil jak prvotní radost mizí. Křídla sebou začala házet a směřovala k zemi. Neunesla Jiříkovu tíhu a začala se bortit. Došlo mu, že to vůbec nebyl let. Bylo to spíš jako hození balónu. Tu krátkou chvíli ve vzduchu způsobíte svou silou, ale gravitace si ho zase přitáhne zpět.

Narazil do země. Křídla se rozletěla na několik kusů a Jiříkovi ten dopad vyrazil dech. Rychle se vyprostil z rozpadlé konstrukce a lehl si na záda. Snažil se neomdlít a popadnout dech.

Po chvíli se mu to povedlo a mohl se zase zvolna nadechnout. Pomalu se posadil a rozhlídl se okolo. Dopadl do pole a všude kolem ležely třísky, které ještě před chvílí tvořili kostru křídel. S oddechem si uvědomil, že aspoň kůže vypadá v pořádku. Sice si všiml pár trhlin, ale ty se snadno opraví.

Vyčerpaně se svalil do hlíny. Vážně doufal, že to bude fungovat. Nemohl se ale vzdát. Ten krátký pocit euforie, když si myslel, že letí, byl úžasný.

Zbytek dne strávil opravováním výpočtů a plánů. Objevil několik chyb, které nejspíš způsobily neúspěch prvního pokusu.

Večer se svalil do postele. Koukal do stropu a přemýšlel o dnešním dni. I když to byl neúspěch, cítil zvláštní zadostiučinění.

Další den vyklidil pole od největších zbytků křídel. Zbytek dne si hrál se psy a nějak neměl chuť cokoliv jiného dělat.

Čas dále plynul a druhá verze křídel byla čím dál víc propracovaná. Jiřík už nad tím netrávil tolik času, ale to nebránilo pokroku. Došlo mu, že musí celou konstrukci nějak odlehčit. Proto všechny dřevěné části vydlabal, aby byly duté,

stejně jako ptačí kosti. Navíc musel zašít kožená křídla, která se při pádu potrhala.

A tak zase uplynulo pár měsíců a najednou to byl rok od oné události. Jiřík byl už od rána mrzutý. Ten den uvařil dvě porce jídla, jak byl dřív zvyklý. Donesl je k matčině hrobu a tam se posadil.

Druhý model křídel měl skoro hotový. Doufal, že to stihne do dneška. Chtěl, aby na něj mohla být mamka pyšná.

Zalila ho vlna smutku. Vrátily se mu emoce, které prožíval před rokem a které se snažil ze všech sil potlačit. Schoulil se do klubíčka jako když byl malý a myslel na tátu.

Do mozku se mu vkradla myšlenka. Věta, které se celý den nemohl zbavit. *Proč zrovna já. Proč zrovna já jsem musel o všechny přijít. Proč zrovna já žiju tady a ne ve městě. Proč zrovna já musím být tak osamělý. Proč zrovna já jsem si tohle všechno zasloužil.*

Po zádech mu přejel mráz a na rukou naskočila husí kůže. Přestože bylo léto, musel se zachumlat do mikiny, aby mu nebyla zima. Byla to mámina mikina. Zabořil do ní obličej a opuchlým nosem nasál vůni fialek, kterou měla tak ráda.

Na noze ucítil teplý dech. Tiskl se k němu jeden ze psů a dával mu najevo, že jemu panička taky chybí. Tihle chlupáči dokázali Jiříka vždycky rozveselit. Podrbal ho za ušima a poprvé za dlouhou dobu se usmál.

Neuběhl ani týden a druhý model křídel byl hotov. Neměl moc velká očekávání, ale stejně doufal. Vydlabávání dřeva mu trvalo opravdu dlouho a tak to nechtěl opakovat. Několikrát si prošel všechny výpočty a byl přesvědčen, že tam už není žádná chyba.

Opět vylezl na střechu a křídla tam vytáhl pomocí kladek. S potěšením zjistil, že jsou opravdu o dost lehčí než posledně.

S výdechem se rozběhl. Střecha nebyla zrovna moc velká a tak byl za chvíli na druhé straně. Odrazil se ze špiček. Snažil se držet celou konstrukci vodorovně. Zavřel oči, aby nemusel sledovat přibližující se zem.

S údivem si uvědomil, že nepadá. Opatrně pootevřel jedno oko. Letěl. Vítr s ním sice trochu házel, ale to ničemu nevadilo. On doopravdy letěl.

Koutky se mu roztáhly do úsměvu. „Johohó!“ výskal radostně. Ze země na něj na oplátku štěkali psi a udiveně sledovali co se děje. I pár koz zvedlo zrak k tomu zvláštnímu ptáku.

Vítězoslavně se obrátil na obzor. Teď může konečně prozkoumat celé mezimračí. Nic už mu nestojí v cestě.

Kroužil nad ostrovem a sledoval zem. Všechno se odsud zdálo tak titěrné a nepodstatné.

Pomalu se chystal na přistání. Směřoval křídla níž a níž, až stál nohama pevně na zemi.

Dnes ještě nepoletí. Připraví si věci a na cestu se vydá zítra. Navíc musí zajistit, aby tu zatím neumřela všechna zvířata hladem.

Zabil pár koz a jejich maso zpracoval, aby vydrželo a dal ho psům do misek. Snad to nesní všechno najednou. Z pramínku nabral co nejvíce vody a přesunul ji kozám do pítka.

Pak připravil něco i pro sebe. Nevěděl jak dlouho poletí, než najde nějaké lidi. Připravil si něco na zítřejší oběd a zbytek batohu naplnil zavařovačkami, které tu zbyly po mámě. Ještě si přibalil nějaké náhradní oblečení. Ve výpočtech samozřejmě tíhu batohu započítal, ale i tak se trochu bál, aby to nebylo moc.

Šel spát dřív než obvykle, aby načerpal dostatek sil. Stejně to ale bylo jedno, protože nemohl usnout. Zachvátila ho nervozita. V hlavě se mu přehrávaly nejrůznější scénáře. Měl strach, že se něco pokazí. Nejvíc u něj ale převládalo nadšení a vzrušení z nového dobrodružství.

Musel se usmát. Takhle se necítil od dětských let. Nakonec se mu přeci jen podařilo usnout a k překvapení jeho samého se mu nezdála žádná noční můra. Jediné, na co se jeho mozek v noci zmohl, byl sen o tom, jak letí mezimračím spolu s mamkou a taťkou po boku.

Ráno se vzbudil ještě před svítáním. Tak moc se nemohl dočkat. Připravil si velkou snídani, aby nemusel kvůli jídlu moc brzo zastavovat. Naposledy si prošel celý ostrov a se vším se rozloučil. Nejvíc ho zasáhlo, když dával sbohem mámině hrobu.

Pod nohy se mu připletli psi. Neměli ani tušení, že tu zůstanou na nějakou dobu sami. Jiřík si s nimi radostně hrál, jako když byl malý. Chlupáči z toho byli tak rozjaření, že za chvíli padli únavou. Jiřík je naposledy pohladil a vydal se zpět do domu.

Natáhl si kalhoty a mikinu, aby ho neprofouklo. Ještě si nasadil čepici a mohl vyrazit. Popadl nachystaný batoh a vyšel ven. Opět se připravil na střeše. Byl nervóznější, než když to zkoušel poprvé. Zhluboka se nadechl a vypustil všechen vzduch z plic.

Rozběh. Odraz. Let.

Už ho nepřekvapilo jak s ním vítr hází. Nasměroval křídla, aby letěly výš. Neměl naplánováno jakým směrem poletí a tak se jen nechal unášet větrem.

Po chvíli se odhodlal podívat dolů. Ostrov byl daleko za ním. Zachvátila ho hrůza, když si představil jak padá do nicoty. Donutil se otočit zpátky k obzoru.

Tímhle směrem nebylo moc ostrovů a ty co tu byli vypadaly opuštěně. Většina z nich byla menší, než ten jeho. A při tom vypadaly všechny tak nějak stejně.

Jiříkovi se začaly klížit oči. V noci toho opravdu moc nenaspal. Letěl už nějakou dobu a ani moc nevnímal co je pod ním. Přinutil se soustředit a hledal nějaký ostrov kde by se dalo přistát. Za chvíli se dostal nad jeden který vypadal bezpečně a byla tu malá skalka ze které by se dalo vzlétnout.

Opatrně přistál. Rozhlédl se, ale nic tu nebylo. Jediné čeho si všiml, byl pramínek vyvěrající ze skalky. Došlo mu, že má sucho v puse a nevzal si s sebou žádnou vodu.

Otevřel batoh a hledal nějakou zavařovačku, kterou by mu nebylo líto vylít, aby si do ní napustil vodu. Našel jednu

plnou okurek, které neměl zrovna v lásce. Vysypal je do trávy a přišel ke skalce. Nabral si trochu vody a naráz ji zhltnul.

Usadil se tam a rozbalil si oběd. Celý ho snědl a zapíjel ho vodou z pramínku. Pak se natáhl. Chtěl si trochu odpočinout než poletí dál. Zavřel oči a v podstatě ihned usnul.

Vzbudilo ho zašimrání na nose. Unaveně odehnal mouchu a posadil se. Byl celý doštípaný od komárů. Podíval se na nebe.

„Panebože!!“ vykřikl a rychle vstal. Slunce značilo chvíli po úsvitu. Musel prospat celý zbytek dne.

Doběhl ke křídlům a chtěl se připravit na vzlet. V tom mu ale do uší udeřil hrom. Otočil se k tomu místu odkud zvuk přišel. Obloha byla tmavě šedá a každou chvíli se tam mihl blesk. S nelibostí si uvědomil, že bouřka jde nejspíš na něj. V takovémhle počasí přece nemůže létat. Naštvaně si zanadával.

Celé léto bylo jasno, jen sem tam ten rychlý deštík, ale zrovna když chce letět, tak musí přijít bouřka. Naštvaně se svalil na zem. Hlavu si opřel o chladný kámen a sledoval přicházející mračna.

Nemýlil se a za chvíli byla bouřka u něj. On si mezitím ale našel úkryt. Ve skalce byla taková malá jeskyňka, kde se mohl před deštěm schovat.

Chtěl šetřit zásoby a tak za celý den snědl jen jednu zavařovačku plnou mrkve. Pršet přestalo až pozdě odpoledne a tak nemělo smysl někam dnes letět. Jiřík proto nasbíral nějaké klacky a po dlouhém snažení se mu povedlo mokré dřevo zapálit. Koukal do ohně a vyčítal si, že včerejší i dnešní den tak promrhal.

Touhle dobou už mohl být někde u lidí a spát v teplé posteli. A místo toho se tu válí na kamenech a marně se snaží usnout. Nakonec se přesunul ven, aby mohl sledovat hvězdy.

Jeho mozek se tak na chvíli zaměstnal a taky unavil, takže se mu podařilo usnout.

Ráno se vzbudil brzy a byl plný energie. Rychle do sebe hodil trochu jídla a z pramínku si napustil vodu na cestu. Popadl křídla, která díkybohu přes noc vyschla, a vydal se ke skalce. Nešikovně vyšplhal až nahoru.

Nebylo tu moc místa na rozběh. Jiřík se modlil, aby to nevadilo a aby náhodou nespadl.

Rozběh. Odraz. Let.

Jeho tělo už to začínalo dělat automaticky. Dnes bylo snad ještě jasněji než předevčírem. Na tváři se mu opět rozlil úsměv. Vítr naštěstí foukal stejným směrem jako předtím a tak se nemusel bát, že by se náhodou vrátil domů.

Let probíhal klidně i když to občas škublo a Jiřík měl pocit, že spadne. Důkladně si prohlížel každý ostrov, nad kterým přeletěl. Bál se, že si něčeho nevšimne a promarní tak příležitost k seznámení s jinými lidmi.

I když se tu nic neobjevovalo Jiřík si let opravdu užíval. Líbila se mu ta volnost. Jen mu bylo líto, že tu jeho rodiče nemůžou být s ním. Na chvíli ho napadlo, že vyletí výš až do nebe a pozdraví je. Za chvíli tu myšlenku ale zavrhl, protože moc dobře věděl, že nic takového neexistuje.

Lidé umírají a jejich duše s nimi. Rozhodně nesedí někde na obláčku a nesledují, co jejich potomstvo provádí. Tomu opravdu věřil, i když si někdy přál, aby to tak nebylo. Chtěl, aby ho rodiče sledovali a byli pyšní na to, co dokázal.

Pokusil se zahnat ty myšlenky a uvažoval, co řekne, až narazí na další lidi. *Zdravím já jsem Jiřík a přiletěl jsem k vám na ptačích křídlech, protože mě už nebavilo žít o samotě,* té představě se musel uchechtnout.

A tak si dál vymýšlel, co řekne a nechal se unášet větrem. Na oběd nezastavoval, aby dohnal čas, co předchozí dny ztratil. I když mu kručelo v břiše, rozhodl se letět až do večera.

Když se začalo smrákat a do těla mu pronikl chlad, vybral si pěkný ostrůvek na přistání. Byl to kopec a tak doufal, že se z něj bude dát vyletět.

Po přistání to tu prohledal, ale nenašel nic zajímavého. Byl rád, že si nabral vodu s sebou, protože tady žádná nebyla. Na večeři si dal maso ze zavařovačky a na spodku batohu vyhrabal pár brambor, které opekl v ohni. Na to že celý den nejedl, to nebyla moc velká porce, ale jemu stačila. Nikdy nebyl zvyklý na to, aby se nějak přecpával. Noc byla klidná, i když spadlo pár kapek.

Čtvrtý den cesty nebyl nijak úžasný. Jiříka štvalo, že ještě nic nenašel. Emoce se v něm teď mlátily a radost zůstala uvězněná někde vzadu. Sledoval ostrovy a pokaždé, když zjistil, že na nich nikdo není, hlasitě zanadával.

Byla větší zima než předchozí dny, ale on odmítal přistát, aby se přioblékl. S tím jak den plynul, ztrácel Jiřík naději. Bál se, že je v mezimračí opravdu sám. Už ho netěšil výhled na horizont ani vítr ve vlasech. Byl jen zoufalý.

Přistál se stmíváním. Hodil do sebe trochu jídla a šel spát. Jeho noc byla bezesná, což mu možná vadilo i víc, než kdyby se mu zdály noční můry.

Pátý den proběhl tak nějak stejně. Až na to, že emoce nemusely bojovat, bylo jasné, že vyhrává zoufalství. S každým dalším neobydleným ostrovem odcházel z něj kousíček naděje. Večer mu pak přišlo, že mu dočista žádná nezbyla. Noc byla klidná.

„Haló! Haló, pane, jste v pořádku?“

Jiřík leknutím vyskočil.

Před ním stála krásná žena asi jeho věku. Měla černé, trochu kudrnaté vlasy a velké modré oči. Sluníčko jí zvýrazňovalo pihy na nose a její rty byly červené od malin. Ten ustaraný výraz mu byl povědomý. „Mami!“ vykulil oči. Byla tak mladá. Takhle ji určitě nikdy nezažil. Nevěděl co si má myslet. Bude tohle dobrý nebo zlý sen?

Ta žena se rozesmála. „Neuhodil jste se?“ pronesla milým hlasem. Jiřík na ni zmateně hleděl. To nebyla máma. Snažil se vybavit si nejstarší vzpomínky. Neměl někdy tetu, nebo tak něco?

„Já jsem Sára,“ pokusila se žena prolomit ticho. Ne, tohle jméno nikdy Jiřík neslyšel.

„Promiňte, ale odkud se známe?“ zeptal se jí a doufal, že ji to moc neurazí.

„Myslím, že se neznáme,“ odpověděla Sára mile, ale bylo vidět, že začíná být zmatená.

„To jsem si tě vyfantazíroval?“ pokračoval Jiřík.

Žena se opět rozesmála. „Myslím, že jsem naprosto skutečná.“ Jiřík se zarazil. Nebyl zvyklý hádat se se svým snem. „A kde ses tu tedy vzala?“ přišel s pro něj neprůstřelným argumentem. „Přišla jsem,“ řekla ona a zmateně pozvedla obočí. „A odkud?“ zeptal se, teď už posměšným tónem.

Sára si ho prohlížela naprosto nechápavě. „Z Horního Javorova,“ odpověděla nakonec. „Co to je?“ pronesl a neměl ani ponětí o čem sakra mluví. „Město tady kousek,“ teď už mluvila vážně. „Ty jsi z města?“ podivil se Jiřík. Začínal si myslet, že to asi vážně nebude sen. Panebože, on našel další lidi.

„Jo, co je na tom tak zvláštního?“ podivila se Sára. „Nic,“ snažil se znít nenuceně. Nechtěl, aby poznala jak je z toho paf. „Tak se měj hezky,“ popřála mu a chtěla se otočit. Celý rozhovor jí začínal být nepříjemný.

„Počkej!“ vykřikl Jiřík. Sára se lekla a trochu nadskočila. „Promiň,“ omluvil se, když si uvědomil, že ji asi vyděsil. „Mohla bys mě do toho města zavést?“ zeptal se nesměle. „Asi jsem se ztratil,“ dodal po chvíli ticha.

„Fajn, tak pojď,“ usmála se na něj Sára. Tenhle podivín se jí začínal líbit. Prohlížela si jeho tvář strhanou větrem. Měl krátké strniště a v očích se mu leskla touha po dobrodružství. Odtrhla od něj pohled a vykročila po cestě.

Jiřík se zaradoval. Dostane se do města. Následoval jeho novou průvodkyni a říkal si, jak se tam asi dostanou. Když letěl, nevšiml si, že by tu byl někde most, nebo tak něco. Možná taky mají létající stroje.

Divil se, že si předtím nevšiml cestičky, která tu byla vyšlapaná.

„Jak se vůbec jmenuješ?“ zeptala se Sára. Došlo jí, že se vlastně ani nepředstavil. „Já jsem Jiřík,“ odpověděl pohotově. Dívka se rozesmála. „To zní jak z nějaké pohádky,“ vysvětlila, „nevadí, když ti budu říkat Jirka?“

Zamyslel se nad tím, Jirka neznělo zas tak špatně. Přikývl a opakoval si to v hlavě. Čím víckrát jméno Jirka vyslovil, tím více se mu líbilo.

„Počkej!“ vykřikl znova. „Dá se to říct i jinak,“ pokárala ho Sára, která zase leknutím nadskočila. Jirka se na ni omluvně podíval. Musel ale něco říct. Vždyť mířila po cestičce až do mraků. Jestli tu není nějaká neviditelná cesta, tak vážně netuší jak chce pokračovat.

„Kudy se do toho města dostaneme?“ zeptal se. „No po cestě,“ pokrčila rameny Sára a chtěla pokračovat. „Ale vždyť tady končí,“ nedal se odbít Jirka. „Nekončí, pokračuje pod mraky,“ pronesla Sára, která se v tom už začala ztrácet.

„Každý v mezimračí ví, že pod mraky je jen nicota,“ podíval se na ni, jako kdyby se ho snažila napálit. „Tak zaprvé, co je sakra mezimračí? A co to je za nesmysl, že pod mraky nic není? Vždyť je tam celý svět a jen jeho vrcholky dosahují nad mraky.“

Jirka na ni koukal úplně vyjeveně. Co to proboha plácá? Dělá si snad z něj srandu? Zadíval se na ni. Vypadala naprosto seriózně. *Přece něčemu takovému nemůže věřit,* pomyslel si.

„Hele když nechceš jít, tak nechoď,“ změnila taktiku Sára. Otočila se a vykročila dál. Za chvíli už měla nohy v mracích. Jirka na ni vyděšeně koukal a čekal až se propadne do nicoty. Ale ona pokračovala dál a za chvíli už byla v mracích po pás. Ani jednou se na něj neotočila. Prostě pokračovala za smrtí.

Pod mračnou hladinou zmizel i vršek její hlavy. Jirka vydechl všechen vzduch z plic. Konečně potkal nějakého

člověka a ona se dobrovolně zabila. Jediné, co Jirku napadlo bylo, že byla nejspíše vyšinutá.

S těžkým srdcem se odvrátil od mraků a chtěl vystoupat zpátky na vrcholek. Vezme křídla a poletí dál. Nemá smysl zatěžovat se smrtí někoho, koho ani neznal.

„Počkej!“ Jirka nadskočil. Už pochopil jak nepříjemný to je. Otočil se. Ten hlas vyšel zpod mraků. „Budeš tam jen tak stát, nebo půjdeš za mnou?“ ozval se znovu Sářin hlas.

Zhluboka se nadechl. Očividně to přežila, tak co se může stát.

Vkročil do mraků. Země pod nohama nikam nemizela a on pokračoval dál. Zahazoval teď všechny svoje přesvědčení a doufal, že si Sáru opravdu jen nevyfantazíroval. Šel po cestě a nepropadal se nikam do nicoty. Za chvíli měl mraky po bradu. Na chvíli se zastavil. Musel donutit své nohy, aby pokračovaly.

Zanořil se pod mraky celý. Překvapilo ho, že se tu dá normálně dýchat. Čekal nějaký jedovatý plyn, nebo tak něco. Šel dál. Vůbec mu nepřipadalo, že je v mraku. Vypadalo to jen jako hodně mlhavý den. Neviděl na dva kroky.

Někdo ho chytil za ruku. Instinktivně ucukl. „To jsem já,“ zasmála se Sára. „Pojď,“ řekla a táhla ho dál mlhou. Musela tu cestu znát, protože našlapovala přesně. Jirka musel přidat, aby jí stačil.

Všiml si, že ji mlha nijak nerozhodila. Napadlo ho, jestli to takhle vypadá všude ve spodním světě. Doufal že ne, protože ho to docela znervózňovalo a vůbec nic neviděl. Z mezimračí byl zvyklý na dokonalý rozhled a tak se jeho oči tomuhle jen těžko přizpůsobovaly.

„A ty jsi vážně nikdy nebyl pod mraky?“ zeptala se ho najednou Sára. „Ne. Máma vždycky říkala, že je tu jen nicota,“ odpověděl. V hlase se mu ozval smutek. Jednak proto, že si vzpomněl na mamku a druhak protože mu bylo líto, že tu nikdy nebyl a neměl čas tenhle svět prozkoumat.

„Ale na tomhle vrcholku jsi nežil ne?“ pokračovala Sára, „Chodím sem často a nikdy jsem tě tady neviděla.“ „Ne, můj domov je daleko. Sestrojil jsem si křídla, abych mohl prozkoumat mezimračí a najít další lidi.“ „Další lidi?“ podivila se. „No jo, nikdy jsem neviděl nikoho kromě mojí mamky.“

Zarazila se. Podívala se na něj lítostivým pohledem. Ani ji nenapadlo, že je teprve druhý člověk, kterého v životě viděl. Tak proto si ji nejprve spletl s mamkou.

„Já…“ „To nic,“ přerušil ji a pokračoval dál. Neměl zájem se o něčem takovém bavit.

Další kus ušli mlčky. Začali se vynořovat z mlhy. Jirkovi se zvědavostí rozsvítily oči. Zrychlil krok. Zastavil se, až když měl volný výhled a všechna mlha zmizela.

Rozhlídl se po krajině. Úplně mu to vyrazilo dech. Byla to nekonečná souvislá země. Někde byla kopcovitá, jinde měla prohlubně. Všechno tu bylo tak moc zelené a ne kamenité jako v mezimračí. Na jeho ostrově stál pouze jeden vysoký strom. Tady jich byly tisíce. A pole tu nebyla tak malá jako to jeho. Byla obrovská a zakrývala celé kopce. Zaujalo ho nějaké blyštění. Nakonec rozeznal, že je to voda. Obrovská zásobárna vody, která se třpytila v raním slunci.

„To je nádhera,“ vydechl, „Ani jsem netušil, že něco takového může existovat.“ V tom si něčeho všiml. Přímo pod horou, na které stály, vykukovaly střechy. Desítky střech různé barvy. Město. Přesně tak jak si ho představoval.

„Nechceš na tu nádheru kouknout zblízka?“ zeptala se s úsměvem Sára. Jirka jí úsměv opětoval a rozběhl se z kopce dolů. Užíval si tu volnost a velikost tohoto světa. Mohl by běžet celé dny a stejně by nedoběhl na konec. Vdechoval vzduch, který se mu tady zdál čerstvější a mnohem lepší než v mezimračí.

Po chvíli se unavil. Byl zadýchaný. Sedl si na trávu a užíval si výhled. Čím níž byl, tím byly stromy vyšší. Po chvíli ho došla Sára a svalila se vedle něj.

„Nedáme si svačinu?“ prohodila a vytáhla z batohu chleba s nějakými červenými kolečky. „Co to v tom máš?“ zeptal se zaujatě Jirka. „Salám. Chceš ochutnat?“ řekla a podala mu jedno kolečko. Jirka si ho dal do pusy. Byla to úplně nová chuť. Ani by ji nedokázal popsat. „To je vážně dobrý, děkuju,“ usmál se na dívku.

I on vytáhl svou svačinu. Byla to červená řepa v zavařovačce.

„Ty jsi v batohu celou cestu nesl zavařovačku?“ podivila se Sára. „A ne jednu,“ odpověděl Jirka a ukázal jí obsah svého batohu. „Vždyť to musí být hrozně těžký,“ řekla s obdivem. „Ani ne,“ pokrčil rameny Jirka. Byl zvyklý denně tolik pracovat a tahat těžké věci, že mu pár zavařovaček přišlo jako nic.

Nasvačili se a během jídla Jirka vyprávěl o svém životě. Sára se tomu někdy smála a hned vzápětí ho chtěla samou lítostí obejmout. Jirka si užíval, že může zase mluvit. Přeci jen byl přes rok úplně sám. Po konci vyprávění se zvedli a pokračovali v cestě.

Šli v tichosti. Jirku sice zajímalo co jsou všechny ty věci okolo něj, ale na to se jí zeptá později. Teď si užíval ten dechberoucí pohled.

Došli do místa, které Sára označovala jako sedlo. Stálo tu několik obrovských domů. Jirka to uchváceně sledoval. „To jsi ještě neviděl mrakodrapy,“ smála se mu dívka, ale on ji vůbec nevnímal. Až jedna věc ho donutila se jí zeptat co to je. Vypadalo to jako velká kovová krabice s očima.

„To je auto,“ vysvětlovala Sára, „lidi se ním přepravují. Nastartuješ motor a jedeš. Něco jako novodobí koně.“ „Co jsou koně?“ zeptal se Jirka. „No zvířata. Velcí, čtyři nohy s kopyty. Jezdí se na nich.“ „Aha, já ze zvířat znám jen kozy, psi a ptáky,“ objasnil jí své znalosti. „Tak to budeš překvapený kolik dalších zvířat existuje,“ smála se Sára.

Ten její smích se mu začínal opravdu líbit. Tak nějak jí u toho jiskřily oči. Asi si všimla, že na ni zírá. Rychle sklopil zrak.

„Pojď půjdeme se naobědvat," usmála se a ukázala na jeden z domů. Nad vchodem měl velký nápis **RESTAURACE A PENZION LILIE**. Netušil co znamená jediné z těch slov, tak jen přikývl.

Vešli prosklenými dveřmi. Bylo tu docela plno. Jirka byl celý nesvůj z toho, že je mezi tolika lidmi. Sára ho držela za ruku a vedla ho k jednomu z mála volných stolů. Posadili se naproti sobě. Číšník jim po chvíli donesl jídelní lístky.

Jirka si ho prohlížel se zmateným výrazem. Nic z těch jídel neznal. „Tak co si dáš?" zeptala se ho Sára. Všimla si jak je zmatený. „Zkus třeba kuřecí řízek s bramborovým salátem, to je klasika," navrhla. Přikývl i když netušil co si pod tím názvem představit. Bramborový salát budou asi prostě brambory se zeleninou, ale co je řízek, nad tím marně přemýšlel.

Objednali si. „Teď musíme počkat asi půl hodiny, než jídlo připraví a donesou nám ho," vysvětlovala mu Sára. „A co byly ty čísla napsané vedle jídel?" zeptal se zvědavě Jirka. „To byly ceny. Tady u nás se všechno platí v penězích," řekla a vytáhla z kapsy několik barevných papírků, „Koupíš za ně úplně všechno. Dneska ti totiž nikdo nedá nic zadarmo."

Schovala peníze zpět do kapsy a lišácky se usmála. Pak jakoby nic vytáhla z druhé kapsy nějakou krabičku a začala do ní ťukat. Jirka překvapeně vykulil oči. Sára chvíli nic neříkala a jen dál něco ťukala a až pak se otočila na Jirku. Tázavě zvedl obočí.

„To je mobil," začala konečně vysvětlovat Sára, „Je to šikovná věcička."

Zbytek čekání na jídlo strávili mluvením o mobilu. Jirka se zajímal co je tohle a tamto a Sára mu to všechno vysvětlovala. Ukázala mu foťák, který okomentovala jako jednoduší malování. Dále nějaké aplikace, přes které se spojuje s ostatními lidmi na dálku. Ale zdaleka nejzajímavější byl internet. Ať jste do něj zadali cokoliv, našel to. Sára tam

třeba napsala jména zvířat a našlo to jejich fotku. Takhle se Jirka dozvěděl, jak vypadá například kůň nebo kočka.

Ani si nevšimli, jak utekl čas a číšník jim donesl oběd. Jirka zkoumal svůj talíř. Bramborový salát vůbec nevypadal tak jak čekal a řízek byl jakoby obalen v blátě a přebarven na oranžovo. Nedůvěřivě do něj zakrojil a zjistil, že pod křupavým obalem se nachází pěkný plátek masa. Zeptal se Sáry, jestli se ten obal taky jí. Ta se jen zasmála a pobídla ho, ať ochutná.

Jirka se opatrně zakousl. Mělo to vážně dobrou chuť a maso bylo lepší, než to kozí, co si připravoval doma. Byl to ráj v puse. S nadějí ochutnal i brambory. To ho překvapilo snad ještě víc. I když tady to bylo trochu zklamání. Byl zvyklý na lehká jídla, což tohle nebylo.

I tak měl všechno za chvíli v sobě. Na pití mu Sára objednala malinovku. Před tím pil jen vodu a mléko a tak bylo tohle něco úplně jiného. Bylo to příjemně sladké, ale trochu mu vadily ty bublinky. Sára mu vysvětlila, že ve většině restaurací se prodávají spíš perlivé nápoje, ale dá se sehnat i džus nebo voda bez bublinek.

Nakonec zaplatili a vyšli ven. „To bylo vážně úžasné," pronesl Jirka. Sára se zasmála. „Kam teď?" zeptal se. „No…" zaváhala Sára. „Ty asi teď nebudeš mít kde bydlet," řekla a pak se zarazila. Jirka jen smutně pokýval. Netušil, jak by se dostal zpátky domů a bude chvíli trvat, než se v tomhle světě zorientuje.

„Mohl bys chvíli bydlet u mě," vysypala ze sebe rychle. „Vážně?" překvapilo to Jirku, ale při tom pomyšlení se mu roztáhly koutky do úsměvu. „Jo," pokrčila rameny Sára a snažila se, aby to znělo nenuceně. „Vážně díky."

Tak šli. Dostali se do města, kde přišlo další vysvětlování všech možných věcí. Sára se smála jeho zvědavosti a jemu došlo, jak moc se mu ten smích líbí.

Došli k ní domů. Řekla mu jak fungujou bytovky a že musí být potichu, aby nerušil sousedy. V bytě mu ukázala, kam si dát věci a kde bude spát. Nejvíce času jim zabrala debata o vodovodním potrubí a elektřině.

Chvíli to trvalo, ale Jirka si tady docela zvykl. Už mu nevadil zvuk projíždějících aut ani hluční sousedé. Sára mu koupila mobil, aby když něčemu nerozumí si to mohl najít. Přes den, když byla v práci, prozkoumával město a večer se spolu dívali na televizi.

Netrvalo dlouho a začali k sobě cítit něco víc než přátelství. A i když Jirka ze začátku moc nevěděl jak se ve vztahu chovat, se Sárou po boku mu to přišlo jako hračka.

Nějaký Sářin známý mu navíc dohodil práci v truhlářské dílně. Tuhle práci si zamiloval a za chvíli předčil dovednostmi i svého mistra.

Rok po jejich seznámení se vrátili na horu, kde Jirka nechal svoje křídla. Stále tu byly, i když trochu poničené přírodními živly. Jirkovi nedělalo problém je spravit. Potom doletěl zpět k jeho domu. Psi už dávno utekli a kozy probouraly plot, aby se dostali k vodě.

Dům prodal za slušné peníze a koupil jiný kousek za městem, kde se Sárou žili. V garáži si udělal vlastní truhlářskou dílnu. Na zahradě postavil altánek, který skvěle posloužil při jeho a Sářině svatbě.

A tak si tam šťastně žili a všem známým vyprávěli o jejich seznámení v mezimračí.